

NE FÉLJ AZ ELUTASÍTÁSTÓL! TANÍTVÁNYSÁG 3. RÉSZ

Fábián Attila élőben elhangzott tanításának nyers szövege
Budapest, 2024. október 13.

Nagyon sok minden van előttem, amiről beszélni szeretnék. A mai napon folytatni szeretném azt a tanítássorozatot, amit pár héttel ezelőtt kezdtem el. A *Tanítványság* című sorozat 3. részét fogod ma hallani, amelynek azt a címet adtam, hogy *Ne félj az elutasítástól!* Kicsit megváltoztattam azt, amit mára terveztem. Talán majd a jövő héten fogom elmondani, meglátjuk. Ezért jó mindig itt lenni, mert akkor nem maradsz le semmiről.

Szóval, olyan dolgokról szeretnék beszélni célzottan, amelyek mindannyiunkat érintenek akkor, ha komolyan vesszük Isten Igéjét. De mielőtt belekezdenék, ígéretet tettem nektek, hogy egy kis személyes hagyományt kezdtem el, amit nem fogok most sem megbontani. A gyógyulással kapcsolatban szeretnék pár dolgot említeni nektek. Minden alkalommal, amikor itt állok, most és a jövőben is, szeretnék mindig emlékeztetni benneteket arra, hogy Jézus a Gyógyító. Ez a gyülekezet, ez a közösség egy kicsit „piros kukorica” sok más gyülekezet szemében. Sokan úgy néznek ránk, mint akik valami különleges, furcsa dolgot tanítunk a gyógyulással kapcsolatban. Én úgy hiszem, hogy semmi különleges nincs abban, hogy hisszük, hogy Isten akarata mindig az, minden időben, minden ember számára, hogy meggyógyuljon. Miért hisszük ezt? Miért vagyok ennyire nagyon biztos abban, hogy ezt így ki merem jelenteni? Miért mondjuk mi mindig, minden körülmények között, hogy mindig, minden körülmények között Isten akarata az, hogy te meggyógyuljál? Miért nem hiszünk abban, hogy Isten használja a betegséget értünk, vagy ellenünk? Miért nem hiszünk abban, hogy az ördög az Isten kezében egy ostor, amivel minket fegyelmez?

Miért nem hisszük ezt? Azért, mert a Biblia nem ezt tanítja. A Biblia egy olyan Istenről tanít, aki az ószövetségben a betegséget átoknak nevezi. Az újszövetség pedig nem változtatott ezen a tényen, Isten ma is átoknak nevezi a betegséget. A gyógyulás az ószövetségben áldás volt és az újszövetségben ez nem változott meg. A gyógyulás ma is áldás. Az ószövetségi átok nem lett az újszövetségre áldás, hogy nekünk most már betegnek kellene lennünk, mert Isten ezt akarja. Soha nem akarta Isten a betegséget.

Mi az egyik a sok közül, ami miatt ezt így hisszük, hogy mindig, mindenki számára a gyógyulás Isten akarata? Az, hogy Ő azt mondta, hogy az én beszédem, ami az én számból kijön, a te testednek egy terápia, a te testednek orvosság, a te testednek egészség. Ő ezt mondta, hogy az én Igém, mely a számban van, képes arra, hogy téged meggyógyítson. Isten Igéje azt mondja, hogy az Ige testté lett, és lakozott közöttünk. Az Ige, ami testté lett, Jézus, bemutatta az Atya teljességét. Jézus Krisztusban látjuk meg, hogy milyen is az Atya valójában. Az ószövetség emberének erre nem volt olyan lehetősége, mint az újszövetség emberének, nekünk. Mi látjuk azt, hogy Jézus Krisztus munkája többek között arról szólt, hogy a betegeket meggyógyította. Soha senkit nem utasított el, aki gyógyulást keresett.

Azt hallottam pár héttel ezelőtt egy számomra nagyon kedves, nagyon ismert más gyülekezeti vezetőtől, akinek több rövid, egyperces, pár gondolatot videóját hallottam, amit nagyon elismerek és igazán fény a sötétségben a sok megnyilvánulása az interneten, a tévében, amit látni lehet, hallani tőle. De azt mondta – és ott föl húztam a szemöldökömet –, hogy azt írja a Biblia, hogy Jézus sokakat meggyógyított, írja ezt az Evangélium. Azt a következtetést vonta le, hogy ez azt jelenti, hogy sokakat pedig nem és Isten használja a betegséget erre, arra, amarra. És akkor azt mondtam, hogy ó, Uram, annyira szeretem, annyira tiszteltem ezt a hölgyet! Egy pasztorálpszichológus egyébként. Nagyon intelligens, nagyon sokat tud a szívében Istenről, ez meggyőződésem, de úgy hiszem, hogy ebben a dologban téved. Nem fogod hallani a nevét tőlem. Ne is kérdezzél rá, nem erről van szó, hanem magáról a jelenségről, hogy tudom nagyon jól, hogy amit mond és képvisel ezzel, az a vallási közösségének a hitelve, tanítása.

Nagyon nagy problémában vagyunk mindannyian, ha azt gondoljuk, hogy egy vallási közösség tanait kell nekünk követnünk. Amikor van egy bizonyos gyülekezet, egy közösség, amit az képvisel, nekem azt kell követnem. Nem! Nekünk Isten Igéjét kell követnünk mindig és mindenkor! Természetesen, ha az irányvonal, a hit alapelvek, satöbbi igei, akkor ahhoz ragaszkodunk. De vannak olyan dolgok jó gyülekezetekben is, ahol téves, ferde dolgok is vannak. Ilyen például az, hogy ha én azt mondom magamról, hogy én vagyok a Gyógyulás, én vagyok az Egészség, és odaadom magam neked, akkor szerinted én mit akarok veled? Azt, hogy te beteg legyél? Azt szeretném szerinted, ebből arra következtetsz, hogy én azt szeretném, hogy te szenvedj, kínlódj? Én tanítani akarlak téged azzal, hogy odaadom magamat érted és én vagyok a Gyógyulás, én vagyok az Egészség? A Példabeszédek 4. fejezet, 20-as versétől olvasom a 23-ig Isten Igéjét:

Példabeszédek 4,20-22.

20. Fiam, az én szavaimra figyelmezz, az én beszédeimre hajtsad füledet.

21. Ne távozzanak el a te szemeidtől, tartsd meg ezeket a te szívedben.

22. Mert életük ezek azoknak, akik megnyerik, és egész testüknek egészség.

Itt szó szerint az szerepel az eredeti szövegben, hogy az egész testüknek egy terápia, egy orvosság, egy gyógyulás. Micsoda? Isten beszéde. Ezért senki nem tud engem rávenni semmilyen bibliai okfejtéssel arra, hogy meggyőzzön azzal kapcsolatban, hogy Isten a torokfájást arra akarja használni az életemben, vagy a rákos daganatot, vagy a nyirokcsomó duzzanatot, vagy a veseelégtelenséget, vagy a magas vérnyomást, vagy valamilyen fekélyt, hogy azzal megfegyelmezzem, mert elégedetlen voltam. Ez egyszerűen Isten jellemétől teljesen távol áll. Isten karakterétől, szeretetétől teljesen kívül esik. Ez nem az az Atya-kép, amit Ő mutat magáról Jézus Krisztusban. Ez nem olyan Atya képe, aki fölhasználja az ellenség dolgait, hogy megfegyelmezzem engem. Egy szerető apa fegyelmez, egy szerető apa dorgál, egy szerető apa a fenekére csap a gyerekének, ha az nem jól viselkedik, de soha, soha nem használja az ellenség dolgait ehhez.

Megvan az Igében az, hogy Isten mivel fegyelmez minket? Az Igéjével, a beszédével. Soha, sehol nem látod az Igében azt, hogy a betegséget használta volna arra, hogy bennünket közelebb vigyen magához. Sehol nem látod ezt. Tény, hogy sokszor az ember, amikor különféle betegségbe kerül, akkor észbe kap és rájön arra, hogy talán nem kellett volna vizes fejjel kimennem a hideg időben, nem kellett volna olyan mozgásszegény életet élnem, nem kellett volna egészségtelenül táplálkoynom. Egy csomó mindenre rájön az ember, amit abból ért meg, abból tanul meg, hogy beleesett ebbe a betegségbe, de nem Isten volt az okozója a betegségnek!

Isten föl tud használni minket ért rossz dolgokat arra, hogy felnyissa a szemünket, ez tény. Ez nem kérdés, de soha, soha, soha nem használja a betegséget sem értünk, sem ellenünk! Mert mit tett Jézus értünk a keresztfán? Az Ő sebeivel gyógyultunk meg. Ő azért sebesített meg, hogy mi az Ő sebei által meggyógyuljunk. Nem, hogy az Ő sebei által még benne legyünk egy kicsit a nyavalyában, hogy elhúzódjon az a betegség. Szóval ez nekem nagyon-nagyon a szívem közepe, mert ha beengedjük a szívünkbe ennek az ellenkezőjét, az megmérgezi a lelkünket. Megmérgezi a szívünket és mondok valamit, ami döbbenetes. Megmérgezi a hitünket! Ennek a kijelentésnek, ha nem látod tisztán, ha mindig van benned egy kérdőjel, ha fölteszed a kérdést, hogy Istenem, miért engedted meg ezt a betegséget az életemben? Ennek semmi köze nincs a te betegségedhez, még így, kérdés szintjén sem. Ha ez benne van a hitvilágodban, a hitrendszeredben, akkor az aláássa a hitedet abban, hogy Isten akarja most, hogy meggyógyulj és te magad vagy, aki ki tudod tolni a gyógyulásod idejét, az elfogadást Istentől. Te magad vagy, aki ki tudod ezt így tolni.

Meggyógyul mindenki azonnal? Nem. Jézus szolgálatában mindenki meggyógyult azonnal? Nem! De mégis Isten akarata a gyógyulás és sehol nincs a Bibliában az leírva, hogy nem kellett volna az embernek valamiféle hite ahhoz, hogy rákapcsolódjon arra az erőre, ami Istentől jön. Az öt percből kiestem, mert erről egy órát tudnék beszélni, komolyan és még jegyzetet is készítettem, de csak keveset mondtam el belőle. Akarsz-e még erről hallani? Túlórázunk akkor. Olyan sok ember frusztrált a gyógyulásával kapcsolatban. Olyan sok keresztény, aki hiszi, hogy Isten akarata a gyógyulás,

beletörődik a betegségbe, megtanulnak együtt élni vele. Megtanulják elviselni, nem igazán állnak ellen neki, mert úgy gondolják, hogy nem tudnak ellene mit tenni. Így is lehet élni.

De ha az ember meg akar gyógyulni, akkor önmagában kevés az, hogy hiszel a gyógyulásban. Önmagában kevés, hogy hiszel abban, hogy Isten akarata a gyógyulás. Önmagában az is kevés, hogy hitmegvallásokat teszel, hogy megvallod, hogy meggyógyultál Jézus sebeivel. Mert ha van otthon egy kis földed, vagy kerted és hiszel a paradicsomban és hiszel a paprikában, vagy hiszel a sárgadinnyében, attól az még nem fog megteremni a kertedben. Hiába hiszel benne, hiába teszel megvallásokat, hogy nekem paradicsomom van, nekem sárgadinnyém van, nekem görögdinnyém van. Mit kell tenned, hogy a kertedben valami teremjen? Magot kell vetni! Magot kell vetni! Isten Igéje a mag, ezt mondja a leghíresebb példázatában maga Jézus.

Azt a magot pedig, az Ő beszédét el kell ültetned a szívedbe, hogy az teremni tudjon. Így tud a mag gyökeret verve gyümölcsöt hozni a te számodra. Máskülönben ez nem fog működni. Ugyhogy ezzel a pár gondolattal szerettem volna felébreszteni mindannyiótokban a hitet abban, hogy beletörödhetsz abba, amiben vagy, de van egy jobb út. Isten így is szeret, meg úgy is szeret, nem kell feltétlenül együtt élned azzal a magas vérnyomással, vagy cukorbetegséggel, vagy fekélyel, vagy gyerekkori traumával, bármivel. Van Isten Igéjében erő! Elegendő erő van Isten Igéjében ahhoz – bőven elegendő –, hogy megváltoztassa az életedet, megváltoztassa a testedet, hogy megváltoztassa a lelkedet, az egész életedet. Halleluja! Ez Isten Igéje! Istennek legyen hála, ahogy mondani szokták! Halleluja!

Tanítványságra visszatérve. Beszéltünk az elmúlt hetekben sokat arról, hogy az evangelizációs munka rendkívül fontos. Ez a küldetésünk része, hogy hirdetjük az Evangéliumot, hogy az Ige hallásából az emberek hitre tudjanak ébredni, tudjanak cselekedni a hitük alapján, hogy bele tudjanak kerülni Krisztus gyülekezeti testébe. Ugyanakkor, ha azt célozzuk meg, hogy az embereket üdvösségre akarjuk vezetni és nem egy távolabbi, egy teljesebb célt tűzünk ki, akkor biztos, hogy csak odáig fogunk eljutni, amit megcélzunk, vagy még odáig se. Azt kell kitűznünk célunknak, amit Jézus mondott nekünk az evangelizációs, a missziós, az ígéhirdetési munkával kapcsolatban:

Máté 28,19-20.

19. Elmentén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevében,

20. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és ímé, én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!

Ímé, én tiveletek vagyok a világ végezetéig. Halleluja! Mi ennek a pár mondatnak az egyik központi mondanivalója, súlypontja? Hogy tegyetek tanítványokká minden népeket. Nem azt mondja Jézus, hogy vezessetek üdvösségre, vezessétek el Jézusig az embereket, hanem túlmutat ezen. Messzebbre mutat, egy nagyobb, távlati képet mutat, ami azt mondja, hogy ez a belépő, ez az ajtó, hogy üdvösséget nyerjenek az emberek. De el kell jutni oda, hogy az újjászületett hívő tanítvánnyá váljon.

A tanítvány pedig mit tesz? Tanul és képes arra, hogy másokat is tanítvánnyá tegyen. Így van ez folyamatában Isten tervében. Így akarja, hogy Őbenne az eklézsia és a gyülekezet, a közösség épüljön, fejlődjön és növekedjen úgy, hogy a tanítvány tanítványt képez. És az a tanítvány is tanítványt képez és az a tanítvány is tanítványt képez. Mert így van egy folytonosság hosszú-hosszú időre és ez sokkal gyümölcsözőbb és sokkal nagyobb a hatványozódás, a sokszorozódás, mint amikor üdvösségre vezetünk valakit. Mert amikor üdvösségre vezetünk valakit és bekerül Krisztus gyülekezeti testébe, akkor egy kis tudatlan, Krisztus ismerete nélkül való ember, aki nem képes arra, hogy másoknak is elmondja a teljes igazságot.

A teljes igazságot ki ismeri? Persze, föltehetnéd a kérdést. Mindannyian tanuljuk. Mindannyian a tanítványságnak egy bizonyos fokán és egy bizonyos mértékén vagyunk. Senki nem jutott el a teljességre, de egyértelműen mondja Jézus, hogy különbség van aközött, hogy valaki hívő és aközött, hogy valaki tanítvány. Ugye ismeritek a mondást a világból, hogy minden bogár rovar, de nem minden rovar bogár. Nem baj, ha nem feltétlenül érted a különbséget. Ez így van a keresztény életben

is, hogy minden tanítvány hívő, de nem minden hívő tanítvány. Mondja ezt maga Jézus a János evangélium 8. fejezet 31-es versétől:

János 8,31-32.

31. Monda azért Jézus a benne hívő zsidóknak: Ha ti megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok;

32. És megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.

A tanítvány az az ember, aki megmarad Isten Igéjében, Istennek a beszédében. Akinek a bensőjében ott marad az Ige, ő is az Igében van és őbenne is ott van az Ige. És a tanítványság célja, hogy tovább lépjünk az előző hetek tanításai után, az a cél, hogy olyanná váljál, mint Jézus. A szellememben a Szent Szellem összekeveredett a te szellemeddel és ott már nincsen gubanc. Ott már olyan vagy, mint Jézus. A lelkedben viszont – az érzelmeidben, az akaratodban, a gondolataidban – ott nem tudom, ki hogy van veled, van-e még valakinek némi kis változni valója? Esetleg a mentalitásodban, a személyiségedben, a gondolkozásmodban, a viselkedésedben, a szokásaidban? És lehetne ezt sorolni. Mindannyian az úton vagyunk és mindannyian azon dolgozunk. Hiszem, hogy ez a változás folyamatos lesz.

Timóteusnak azt mondta Pál apostol, hogy ez a változás, ez az előrehaladás olyan nyilvánvaló legyen az életedben, hogy ezt meglássák mások is körülötted. Hogy észrevegyék a körülötted lévő emberek, hogy a te utad előre halad. Hogy nyilvánvalóvá váljon ez. Kicsit lefordítva ezt a mi 21. századi hétköznapi életünkre. Hogy nyilvánvalóvá váljon a viselkedésedből, az életviteledből, a hozzáállásodból, a mentalitásodból, a hitedből, a munkavégzésedből a kollégáid, a családod, a szomszédaid számára az, hogy te egy tanítvány vagy. Mert nem olyan vagy, mint a másik szomszéd, vagy a harmadik, vagy a másik kolléga. Te más vagy. Miért? Mert elkezdtél hasonlítani, elkezdtél hozzá változni Jézushoz és ezt Ő maga mondja, Lukács 6,40-ben látjuk ezt. Jó lenne itt az egész igesort felolvasni, de csak ezt az Igét emelem ki innen:

Lukács 6,40.

40. Nem feljebbvaló a tanítvány az ő mesterénél; hanem mikor tökéletes lesz, mindenki olyan lesz, mint a mestere.

Megnéztem ezt a tökéletes szót. Azt láttam, hogy tízegynéhány alkalommal szerepel az Újszövetségben ez a szó, de csak itt van tökéletesnek fordítva. Ez a tökéletesség nem az, amire elsőként asszociálunk. Ezért hoztam egy pár más fordítást is, hogy kicsit kibontsuk ezt.

A Vida fordítás azt mondja, hogy: „*Nem feljebb való a tanítvány a tanítómesterénél. Csak akkor fölkészült az ember, amikor olyan, mint a tanítómestere.*” Csak akkor felkészült az ember, mikor olyan, mint a tanítómestere.

A Csia fordítás azt mondja: „*A tanítvány nem nagyobb a mesterénél. De ha már teljesen felkészült, ugyanolyan lesz, mint a mestere.*”

A Szent Pál Akadémia fordítása azt mondja: „*Egy tanítvány sem áll a mestere fölött. Hanem amikor befejezte tanulmányait, mindenki olyan lesz, mint a mestere.*” Szokták mondani, István használta sokszor ezt a kifejezést, hogy a temetőben a prédikátor, a pap sírkövére az van felírva, hogy tanulmányait befejezte. Valóban befejezzük a tanulást akkor, amikor ebben a testben erre már nincs több lehetőségünk. Azt gondolom egyébként, hogy mikor odaát leszünk, akkor sok minden hirtelen kipótlődik a számunkra és vannak dolgok, amiket ott kell majd megtanulni. Nem tudok erről mindent, de nem is ez a lényeg. Hanem az, hogy a tanulás az információszerzéssel indul. Úgy, hogy az ember tanul. Úgy, hogy az ember itt van a közösségben, itt van a gyülekezetben. Hallasz egy üzenetet, egy tanítást, ezzel az információ eljut a füledhez és a füleden, az elméden keresztül bekerülhet a szívedbe. Nagyon-nagyon sok esetben ez az út.

Nem tudom, hogy hol van: a torkodban, vagy hol van az a csapóajtó, ami időnként lezárja a szívedhez vezető utat. Ez egy képletes dolog természetesen. Mert sokszor eljut az elménkbe bizonyos információ, de ahogy egyik fülünkön bejut, úgy a másikon pedig ki tud menni és a szívénkig nem jut el. A tanítvány megőrzi a tanítható szívét és azon dolgozik, hogy kész legyen és képes legyen tanulni, bármilyen szintjén is van az úton az előrehaladásban, tehát akárhol is áll. Amikor az ember ezt az

információt beengedi a szívébe és kvázi kialakul benne egy hit – nevezzük ezt akár kijelentésnek, vagy tudásnak, vagy Rhémának, vagy kinyilatkoztatásnak –, ez már elegendő? Nem. Ez még mindig az a pont, ami igazából nem hoz eredményt, mert ennek a kijelentésnek kell valami cselekedet, ennek a hitnek kell, hogy valami olyan része legyen, ami alapján kilépsz és azt mondod, hogy igen, én ez alapján a megértés alapján, ami a szívemben van, ami a hitemben van, ami a meggyőződés, elkezdek valamit tenni, elkezdek cselekedni.

Ez nem más, mint hogy az ember átülteti a gyakorlatba mindazt az információt, vagy tudást, amit hallott. Nem elég, hogy ismerjük az igazságot itt a gyülekezetben. Nem elég, hogy ismerjük az igazságot arról, hogy Jézus szereti az embert. Ezt jól és helyesen kell nekünk képviselni és elmondani kint a világban. Nem a gyülekezetben kell csak megélnünk a keresztény életünket, hanem amikor hazamész, a munkahelyedre mész, a szomszédba, vagy bárhol éled az életedet, ahova kerülsz, ott neked hűségesen és helyesen kell képviselned mindazt, amit tanultál Jézusról. Mert lássuk be és valljuk be és volt erről szó az első alkalommal, hogy van nagyon sok ismerősünk, nekem legalábbis, aki kiváló ismeretekkel rendelkezik az Igéről. Rendkívül jól tudja idézni őket. Rendkívül jól látja az összefüggéseket. Sőt, még ajándékozott is és vannak ajándékai Istentől, de egy pocsék keresztény, mert a jelleme, a hiteltelensége, a nárcizmusa, az egoizmusa, az önzősége és lehetne sorolni ezeket a dolgokat, olyan szinten tartják őt, hogy a környezetében senki nem akar hívővé válni, mert azt mondják, hogy ez a kereszténység, amit te képviselsz?

Tudod, az emberek annyit ismernek és annyit látnak meg Jézusból, amennyit te bemutatsz nekik. Nem többet. Amennyit mi bemutatunk nekik, annyi ismeret van, annyi fény jut el hozzájuk. Ezért rendkívül fontos dolog az, hogy úgy gondoljunk magunkra és úgy viselkedjünk és úgy éljük tudatosan az életünket, hogy felvállaljuk ennek a felelősségét, hogy nekem felelősségem van. Nekem helyesen kell képviselni az Urat. Nem tehetem meg azt, hogy társaságban olyan káromkodó szavakat ejtsek ki és olyan tróger módon viselkedjek, mint ahogy viselkedtem annak előtte. Isten megbocsát? Megbocsát, persze. Nem ez a kérdés. Hanem a hitelesség! Nem véletlenül van az a mondás, hogy bort iszik és vizet prédikál. Ugye? Ez nem csak a lelkészekre, papokra, vagy az igehirdetőkre igaz. És ez nem egy nyomás akar lenni a részemről bárkire, hanem egyszerűen ezt látjuk és az az igazság, hogy ez bibliai dolog, ez jelen van az Igében is, nagyon-nagyon sokat beszél a Biblia erről.

A tanítványt, úgy hiszem, nagyon sokféleképpen le lehet írni. Hogy milyen tulajdonságai, milyen jellemzői vannak, de egyik legfontosabb jellemzője az, hogy túllép önmagán és másoknak él. Ugye a szolgálat, a ministry, vagy miniszter, abból a görög szóból ered, ami szolgálatot jelent és ez a szolgálat nem öncélú, nem magunknak szolgálunk, hanem másoknak és gondolhat az ember nagyot magáról. Nem mondja azt a Biblia, hogy ne gondold magadról nagyot. Nem mondja a Biblia, hogy ne tartsd magad sokra, de az alázatos ember nem sokat gondol magára, nagyon keveset gondol magára. Az a tanítvány, aki éretté vált, nem magára gondol állandóan, hogy nekem ehhez milyen érdekem fűződik, vagy nekem ebből milyen hasznom van, vagy nekem ez miként hoz valami pozitív dolgot, hanem arra gondol, hogy a másoknak mit tudok adni. Tehát elfeledkezik magáról. Így egyébként az én, ha háttérben van, akkor nagyon nehezen megsérthető, nagyon nehezen tud egy tanítvány duzzogni.

Mert ez csak akkor fordulhat elő, akkor történhet meg, ha az éltre koncentrálnak, az én van a középpontban. A tanítvány nem azt számolgatja, hogy mibe fog ez nekem kerülni elsősorban, hanem azt nézi, hogy bármi lesz, ha Isten ezt mondta, akkor én ezt végig fogom csinálni. Végig fogom csinálni azt, amire Ő elhívott engem. Nagyon nehezen tud egy tanítvány duzzogni, mert ez csak akkor fordulhat elő és akkor történhet meg, ha az éltre koncentrálnak, az én van a középpontban. A tanítvány nem azt számolgatja, hogy mibe fog ez nekem kerülni elsősorban, hanem azt nézi, hogy bármi lesz, ha Isten ezt mondta, akkor én ezt végig fogom csinálni. Végig fogom csinálni azt, amire Ő elhívott engem. Lukács evangéliumban, a 14. fejezetben van egy igevers, amely nagyon érdekesen fogalmaz ezzel kapcsolatban:

Lukács 14,33.

33. Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.

Ha az ember itt ezzel szembesül, akkor azt mondja, hogy ez nem éri meg. Mi ebben a vonzó? Miért mondja ezt nekem Jézus? Nem vagyok én az a gazdag ifjú, miért akar engem tesztelni ezzel, hogy mindenemet osszam szét, meg adjam el? Természetesen nem erről van szó. Talán felolvashatjuk ezt az egész igekörnyezetet. Tehát a Lukács 14-ben a 25. versről akár 35-ig. Ez egy klasszikus igesor.

Lukács 14,25–35.

25. Megy vala pedig Óvele nagy sokaság; és megfordulván, monda azoknak:

26. Ha valaki énhozzám jön, és meg nem gyűlöli az ő atyját és anyját, feleségét és gyermekeit, fitestvéreit és nőtestvéreit, sőt még a maga életét is, nem lehet az én tanítványom.

27. És valaki nem hordozza az ő keresztjét, és énutánam jön, nem lehet az én tanítványom.

28. Mert ha közületek valaki tornyot akar építeni, nemde először leülvén felszámítja a költséget, ha van-é mivel elvégezze?

29. Nehogy minekutána alapot vetett, és elvégezni nem bírja, csúfolni kezdje őt mindenki, aki látja,

30. Ezt mondván: Ez az ember elkezdte az építést, és nem bírta véghezvinni!

31. Vagy valamely király, mikor háborúba megy, hogy egy másik királlyal megütközzék, nemde leülvén először tanácskozik, hogy tízezerrel szembeszállhat-é azzal, aki öellene húszezerrel jött?

32. Mert különben még mikor amaz távol van, követséget küldvén, megkérdezi a békefeltételeket.

33. Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.

34. Jó a só: de ha a só megízetlenül, mivel sózzák meg?

35. Sem a földre, sem a trágyára nem alkalmas: kivetik azt. Akinek van füle a hallásra, hallja.

Gyönyörű igevers, ugye? Ezek olyan Igék, amik nincsenek bekarikázva, nincsenek talán kiemelve a Bibliában, pedig nagyon sokatmondóak. Természetesen van benne alapigazság és természetesen nem kell mindent szó szerint érteni, viszont vannak dolgok, amik nagyon határozottak itt.

Erről beszéltünk a múltkor, hogy nem kell gyűlölnöd apádat, anyádat és nem kell minden vagyonodat eladnod. Ez nem erről szól, hanem a teljes odaszánásról, a teljes önátadásról szól. Arról, hogy bármi jön, én odaadtam magam és nincs visszaút. Arról szól, hogy hűséget fogadok és letérdelek Isten előtt és bármi, amit Ő mond, vagy akar tőlem, én azt megteszem. Azt olvassuk ki ebből az igesorból is meg az ezekhez hasonló igeversekből, hogy semmi másról nem szól a tanítványság, mint a fájdalomról, a lemondásról, a szegénységről, hogy kudarcnak kell magamat megélnem, különben semmit nem érek és mindenféle olyan dolog van, amiből arra következtetünk, ha nem értelmezzük ezeket helyesen, hogy Isten azt akarja, hogy nekünk egy borzasztó életünk legyen. De ehhez képest a Márk evangéliumban ugyancsak Jézus szavai így hangzanak a 10. fejezet 29–30. versében, amikor a gazdag ifjúval találkozik. Amikor az ifjú már elment, a tanítványainak mondja ezt Jézus:

Márk 10,29–30.

29. Jézus pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, senki sincs, aki elhagyta házát, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit énérettem és az Evangéliumért,

30. Aki százannyit ne kapna most ebben az időben, házakat, fitestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövődő világon pedig örök életet.

Halleluja! Ez pont az ellenkező pólus, nem? Vagy legalábbis egy kis magyarázat arra, hogy ha a szívedet odaadod az Úrnak, lesznek dolgok, amikről le kell mondani. A világban amúgy is vannak dolgok, amikről le kell mondani, de ha Jézusért, az Evangéliumért, az Ő nevéért teszel hátra dolgokat, ha a saját akaratodat hajlandó vagy háttérbe tenni, vagy elfelejteni, meghalni önmagadnak és élni az Ő életét, illetve azt az életet, ami Őbenne van, akkor itt egy ígéret.

Jézus maga mondja, ha hajlandó vagy erre, százannyit adok vissza. Mikor? Majd a jövőben? Ő mondja, az Ő szavai és ne akarjatok ebből nekem semmit sem a fejemre olvasni. Ő mondja, hogy ebben az időben százannyit. Ha elmerjük hinni azt, hogy mindent hátra hagyunk és jaj nekünk, akkor ezt miért nem merjük elhinni, hogy Ő azt akarja, hogy nekünk valóban jobb legyen?

Hidd el, hogy az az élet, amit Ő tervezett el a számodra, amire Ő hívott el téged, az sokkal bőségesebb, sokkal teljesebb, sokkal gyümölcsözőbb, sokkal csodálatosabb, mint az az élet, amit te meg tudsz álmodni, vagy meg tudsz teremteni, vagy meg tudsz valósítani saját magadnak. Ennek ellenére a legtöbb keresztyén a saját álmait követi, a saját vágyait éli.

A legtöbb hívő úgy éli az életét, hogy éli a saját elképzelései szerint az életét és ebben az életben valahol ott van mellette részként, egy kicsiny csomagként Jézus is. Egyébként meg hívó vagyok. Egyébként meg, ha valami bajom van, akkor futok oda Jézushoz, de különben élem az életemet, és ha majd valami probléma van, jön egy betegség, egy fájdalom, jön egy konfliktus, vagy esetleg nyerek a lottón, akkor segíts, köszönöm – és egyébként meg éli az ember a saját életét.

De a tanítvány nem így teszi! A tanítvány nem önmaga körül forog, hanem Jézus körül forog. Jézus van a középpontban. Őreá nézve és Őbenne teremtett egyébként is minden és a mi életünk is így kell, hogy legyen. Ez itt a Márk evangéliumban Jézus személyes ígérete nekünk.

Természetesen nem azt mondtam ezzel, hogy ha adsz ezer forintot, akkor százezer forintot fogsz jövő héten visszakapni Tőle. Nem mondtam azt, ha adsz egy kiló almát, akkor száz kiló almát fogsz visszakapni. Ha elajándékozol egy autót, vagy egy házat, akkor száz házad lesz, vagy száz fiú- vagy lánytestvéred. De akkor is ez egy szellemi alapelv és attól ez még igazság. Bizony az, hogy mi miként gyümölcsözünk, ez nem csak Tőle függ, nem csak Őrajta múlik. Abban benne kell, hogy legyen a mi hitünk, a mi elvárásunk, a mi megértésünk, a mi engedelmisségünk. A jó föld is – aminek nincsen semmi baja – tud teremni harmincannyit, hatvanannyit meg százannyit is. Ez Jézus személyes ígérete. A legtöbb keresztyén gondolkozásmódjához képest ezek radikális kijelentések. Mivelhogy azt mondja itt a végén, hogy ezekkel a jó dolgokkal kaptok még valami mást is ráadásként, ezért úgy állok előttetek, mint ahogy Timótheus állt Pál megbízásából a thessalonikai gyülekezet előtt. Mert azt mondta Jézus itt, hogy ezeket kapod, üldözésekkel együtt. Üldözésekkel együtt. Üldözésekkel együtt! Az 1Thessalonikában, a 3. fejezetben azt mondja:

1Thessalonika 3,1–4.

1. Annakokáért, amikor már nem bírtuk tovább, jónak láttuk, hogy egyedül maradjunk Athénban,

2. És elküldöttük Timótheust, a mi atyánkfiát és Istennek szolgáját és munkatársunkat a Krisztus Evangéliumának hirdetésében, hogy erősítsen és bátorítson titeket a ti hitetek felől;

Azt mondja Pál, hogy elküldte Timótheust, hogy bátorítsa és erősítse őket az ő hitük felől. Erősíteni és bátorítani a hitben? Miért? Milyen bátorítás volt ez? Milyen erősítés ez? Vajon mire utalhatott itt? Ez nem egy olyan átlagos áldjon meg az Úr, barátom! Olyan jól nézel ki! Bátorítalak, hogy hiába elaludtad a hajad egy kicsit, azért így is csinos vagy. Olyan szép a szemed színe! Olvasom tovább.

3. Hogy senki meg ne tántorodjék ama szorongatások között; mert ti magatok tudjátok, hogy mi arra rendeltettünk.

4. Mert mikor még nálatok voltunk, előre megmondtuk néktek, hogy szorongatás vár ránk; amint meg is történt, és tudjátok is.

Nagyon érdekes, hogy Pál mindössze körülbelül három hetet töltött Thessalonikában. Olvastunk erről az Apostolok cselekedetei 17-ben. Ahol azt olvasod talán a második vers környékén, hogy három szombaton át vetekedett ott az Igével.

Az ott élő zsidókkal beszélgetett erről a dolgról. Nem átalott ebben a három hétben nem csupán egy könnyű kis Evangéliumot hirdetni, hanem elmondta már ott az elején a frissen újjászületett hívőknek, hogy azzal jár az ígéret és azzal jár az üdvösség és azzal jár a Krisztusban való élet és a tanítványság, hogy bizony eljönnek azok az idők is, amikor a hitért üldözni fognak. Amiért te vállalod azt, hogy tanítvány vagy, vállalod, hogy te Jézushoz tartozó vagy. Ő már figyelmeztette őket a

friss megtérésük elején, hogy ez ezzel jár. Nem egy könnyű evangéliumot hirdetett. Nem egy könnyű üdvösséget.

Már az elején figyelmeztette őket. Ez ma Magyarországon nem azzal jár, hogy bebörtönöznek, vagy elkobozzák a vagyonodat, vagy kivégeznek, de vannak olyan országok a földön a mai napon is, ahol, ha vállalja valaki azt, hogy Ő Jézus Krisztus tanítványa, akkor börtönbe zárják. Elkobozzák a vagyonát, akár meg is ölik. Egyszerűen ez tiltott dolog. Ma ez Magyarországon nem így van. Hála Istennek ezért!

De garantálom neked és ebben biztos lehetsz, hogy ha kiállsz az igazság mellett, akkor lesz valaki, akit majd az ördög használni fog, hogy beletaposson és belegázoljon a lelkivilágodba. Lesz valaki, vagy lesznek valakik, akiket az ördög használ arra, hogy elbátortalanítsanak majd téged, hogy nevetség tárgyává tegyenek, megalázzanak, kigúnyoljanak, sőt, hazugságokat állítsanak rólad, vádaskodjanak és elmondjanak mindenféle olyan dolgot rólad, ami szemenszedett hazugság, csak azért, mert te azt mondom, hogy tanítvány vagy.

Ha nem mondom ezt és nem vállalod fel, akkor békén hagynak, de abban a pillanatban, amikor kiállsz az igazság mellett, kiállsz amellett, hogy az abortusz nem jó dolog, ha kiállsz amellett, hogy a homoszexualitás nem jó dolog, ha kiállsz amellett, hogy ugyanazokat a jogokat kapják meg az azonos nemű házások is, mint a hetero házasságok és kiállsz emellett, hogy ez nem jó dolog, akkor ellenség leszel. Akkor a szemükben homofób meg kirekesztő leszel és mindenféle dologgal vádolnak. Pedig nem kell feltétlenül homofóbna meg kirekesztőnek lenni ahhoz, hogy ezeket te valóban föl merd vállalni. Sőt ne is legyél az!

Szeresd a meleg embereket, szeresd azt, aki rossz dolgot csinált, de azt, amit csinál és azt az értékrendet, amit ő képvisel, azt viszont neked el kell utasítanod. Hogy kell, vagy nem kell, ez a te választásod. Elutasíthatod, azaz kiállhatsz a bibliai értékrend mellett, vagy kiállhatsz a humanizmus mellett, meg a politikai korrektség mellett. Kiállhatsz az mellett, hogy nekem mindenképp azt kell képviselnem, hogy ne hogy valakit megbántsak, ne hogy valakit megsértsék. Természetesen egy alapelv, hogy nem akarunk senkit megbántani, de Jézus nem volt politikailag korrekt.

Nem tudom, hogy érted-e, hogy ez a kifejezés mit jelent? Nem politikához kapcsolódik, hanem ahhoz kapcsolódik, hogy Ő az igazsággal nem kötött kompromisszumot. Nem mondta azt, hogy ó, fiúk ez félreérthető, úgyhogy ezt inkább nem tanítom, erről nem prédikálok, mert ezen megsértődhetnek a farizeusok! Nem mondta ezt, hanem az igazság mellett mindig is határozottan kiállt. Nem volt apelláta, nem volt az Ő szemében ez egy opció, hogy ne képviselje az abszolút igazságot. Nem azzal a céllal prédikált és nem azzal a szándékkal, hogy bántson, vagy sértsen, vagy átgázoljon bárkin is, hanem egyszerűen az Atyának a szavát, az Atyának az Igéjét, azaz az igazságot képviselte.

Ezt az igazságot sokan elfogadták tőle és sokan nem fogadták el. Erre mondja Jézus maga, hogy nem lehetsz nagyobb tanítványként a mesterednél. Ha velem ezt megtették, hogy elfogadták, akkor tőled is elfogadják. Ha tőlem nem fogadták el, ha velem megcsinálták azt, hogy hazugságot terjesztettek és vádoltak igaztalanul és káromoltak, ne gondold azt, hogy te ezt megúszod, vagy különb vagy ennél! A tanítványság ezzel jár.

Az embernek erre előre fel lehet készülnie. Az embernek erre lehet előre válasza, hogy hogyan reagáljon ezekre a dolgokra, hogy a lelkedben ne legyen keserűség, ne legyenek olyan mély karcolások és barázdák, melyeken át a szívedből kifolyjon minden, amit Isten oda bele akar tölteni. Hogy ne okozzon neked sebeket az, hogy más emberek milyen döntéseket hoznak. Neked arra kell koncentrálnod és arra kell figyelned, hogy Jézus mit mond és Ő kell legyen a középpontban, akkor tudod ezt megtenni.

Ha nem vagyunk hajlandóak felvállalni ezt a fajta üldöztetést, ha nem vagyunk hajlandóak felvállalni és elviselni, akkor nem minősülünk bibliai értelemben tanítványnak. Az ember nem keresi ezt, nem fut bele az ember a kivont kardba előre, hogy én most akkor feláldozzam magam. Az ember nem keresi a pofont, az megtalálja az embert. A világ ilyen és tüzes nyilak jönnek mindenhonnan. Nem kell azt keresni, nem kell arra vágyakozni, hogy annyira szeretnék nevetség tárgya lenni! Annyira szeretném, ha prédikáció közben fölállnának emberek, akiknek nem tetszik és

kimennének minél többen! Az ember ezt nem keresi, mégis megtörténik úgy is, hogy az ember nem akar senkit megbántani, nem akar senkit megsérteni. Ezt meg kell tanulnod kezelni, mert ez a tanítványosság része. Nem szabad megengedni azt, hogy bármi is elbátortalanítson minket. Tehát a tanítványokra jellemző az, hogy valamilyen szinten, valamilyen mértékben, valamilyen formában, de a világból, az ördögtől és más keresztényektől is kapják a sértést, kapják a bántást, a gyűlöletet, a hazugságot igazságtalanul.

Annyira szeretnénk és mindannyian arra vagyunk teremtve, hogy vágyjuk azt, hogy szeressenek minket, hogy elismerjenek minket, hogy a lelkünk meg legyen elégítve a kapcsolataink által. Én hiszem azt, hogy ha jól csináljuk a dolgunkat, akkor lesznek, akik ezt viszonzják és így viszonyulnak hozzánk.

De Jézus vajon jól csinálta a dolgait? Nagyon jól. Nála jobban senki nem csinálta és nem is fogja jobban csinálni. Mégis vele is előfordult, hogy szerették, istenítették, megölelték, a lába elé borultak, olajat öntöttek rá és leterítették a pálmágot a lába elé, aztán eltelt pár nap és már utálták és gyűlölték és már keresztre vele és már Barabás is többet ért nekik. Nem értették meg és voltak, akik pénzért képesek voltak arra, hogy hamisan tanúskodjanak ellene. Ne gondoljuk azt, hogy mi különbek vagyunk a Mesternél! Ezt azért mondom, hogy ez része és kell erről hallanunk és kell erről időnként beszélnünk, mert láttam sok embert, akit felkészületlenül ért, hogy bement a munkahelyére, a családjába, a lakóközösségébe és nem feltétlenül bölcsen, ész nélkül rájuk öntötte azt, hogy vele mi történt. Odaszórta a gyöngyeit a disznók elé és azok a disznók megtaposták és megették őt és elment a kedve attól is, hogy éljen, nemhogy attól, hogy keresztény legyen. Úgyhogy ezt jól kell végeznünk.

Fontos Jézusnak, hogy az, hogy tanítvány vagy, az felismerhető arról, ahogy viselkedsz. Mindenki ismeri ezt az Igét. A János evangélium 13. fejezetének a 34-es 35-ös verse mondja ezt, hogy erről ismerik meg, hogy az én tanítványaim vagytok, hogy egymást szeretni fogjátok. Inkább olvasom, mert úgy a pontos.

János 13,34–35.

34. Új parancsolatot adok néktek, hogy egymást szeressétek; amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.

35. Erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok.

A szeretet a tanítvány jellemzője. El lehet ezen gondolkozni és itt is nagyon messzire el lehet menni ezen két igeverv alapján abban, hogy nekünk ezt hogyan kell megtenni. Mert itt azt mondja Jézus, hogy mindenki felismeri, hogy tanítvány vagy, ha szeretetben jársz. Mindenki tudja rólad, hogy te hívő keresztény vagy? Ez egy költői kérdés, ne válaszolj.

Nekem meg kellett kérdeznem saját magamtól – őszintén oda kellett állnom a tükör elé és ott nem téged látalak, hanem magamat –, hogy anélkül, hogy mondanám, hogy én hívő vagyok, vagy hogy milyen beosztásban vagyok egy gyülekezetben, vagy bármiről, ráismernek, rádöbbennek, minden ember rádöbben arra, hogy én Jézus tanítványa vagyok? Ez nagyon érdekes kérdés.

Itt azt mondja Jézus, hogy erről ismeri meg mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha egymást szeretni fogjátok. Van itt egy döbbenetes kijelentése Jézusnak, hogy ez nem egy olyan átlagos szeretet, amivel a világ is képes egymást szeretni, hanem az a szeretet, amellyel én szerettelek benneteket. Úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek benneteket. Nem úgy, ahogy anyukád szeret téged. Nem úgy, ahogy apukád szeret téged. Nem úgy, ahogy a bőséges tizenharmadik, tizennegyedik, tizenötödik havi fizetést adó jó főnök szeret téged, hanem ahogy én szerettelek benneteket. Ez egy olyan szint, egy olyan magaslat, amit magunktól nem vagyunk képesek megtenni, mert a saját erőnkől, a saját képességeinkből erre nem vagyunk képesek. Ez csak Isten segítségével működik, hogy az Ő szeretetével szeretjük a többieket.

Mit tett Jézus értünk? Meghalt értünk. Van ennél nagyobb megnyilvánulása a szeretetnek, hogy odaadod az életedet a másikért? Mi kell ahhoz, hogy oda tudd adni az életedet a másikért? Le kell venned magadról a figyelmet. Nem lehetsz te a középpontban. Ó, de hát akkor kihasználnak, akkor engem levegőnek fognak nézni! Ezt nem engedhetem meg magamnak! Nem kell semmi többet ten-

ned, mint amit Jézus tett. Most nem a megváltás munkájáról beszélek természetesen. Ő ugyanazzal a Szent Szellemmel tette meg a dolgokat, mint amivel mi rendelkezünk. Ugyanaz az erő, ami fel-támasztotta Jézust a halálból, ugyanaz az erő ott van benned.

1János 4,20–21.

20. Ha azt mondja valaki, hogy: Szeretem az Istent, és gyűlöli a maga atyjafiát, hazug az, mert aki nem szereti a maga atyjafiát, akit lát, hogyan szeretheti az Istent, akit nem lát?

21. Az a parancsolatunk is van tőle, hogy aki szereti az Istent, szeresse a maga atyjafiát is.

Gyönyörű igevers, ugye? Szomorúan mondom, hogy vannak keresztények, akik olyan csúnyán, olyan rosszul viselkednek – próbálom a diszkrét kifejezést valahogyan megtalálni, de nem tudom máshogyan kifejezni magam –, mint egy aljas kígyó. Ez nagyon-nagyon szomorú, hogy vannak keresztények, akik így viselkednek. Gyűlölködnek, mint egy terrorista, komolyan. Gyűlölködnek, kritizálnak, hibát keresnek, mintha csak ez éltetné őket. Keserűek, haragszanak, meg nem bocsátásban vannak. Pedig, ha tanítványok lennének, mondja az Ige, akkor ezektől meg lehetne szabadulni és megszabadulhatnának.

Gyakran frusztráló lehet, amikor az ember szolgál, beleteszi a szívét, a lelkét, odateszi az életét mások segítségébe, szolgálatába, hogy felemelje őket, de elutasítják. Ez nem jó érzés. Vajon Jézus mit érzett akkor, amikor szívét, lelkét, mindenét odaadta, eljött és ők elutasítják?

Ugyanilyen érzések kavarghatnak bennünk is. Ő ezt persze jól kezelte. Nekünk is meg kell tanulni, hogy úgy kezeljük, mint Ő. Mert nagyon sokat tud segíteni nekünk ennek a felismerése, ennek az ismerete és tudatában lenni annak, hogy Jézust is elutasították. Tehát nem kell nekünk a szívünkre, lelkünkre venni olyan dolgokat, amiket mi önmagában nem tudnánk elhordozni amúgy sem.

Nem várhatjuk el azt, hogy velünk jobban bánjanak, mint ahogy Jézussal bántak. Egy tanítvány ezzel tisztában van. A tanítvány ezt fölmeri és azt mondja, hogy igen, ezzel együtt én ezt vállalom. Ahogy Jézust követték, úgy engem is követni fognak, ahogy Jézust elutasították az emberek, úgy engem is el fognak utasítani, de én nem erre nézek, hogy mi az, ami körülöttem van, és nem engedem, hogy ez az én lelki állapotomat tönkregye, hanem egyszerűen élem az életemet Krisztusban. Ha abban a hitben ringatjuk magunkat, hogy mi soha nem fogunk üldözést szenvedni, minket soha nem fognak visszautasítani, minket soha nem fognak megbántani, mi olyan jól végezzük a dolgunkat, mi aztán olyan kiválóak leszünk, olyan szeretetben fogunk járni, hogy erre nem lehet máshogy reagálni, csak azt, hogy elismernek, elfogadnak, akkor biztos, hogy meg fog sérülni a szívünk. Mert ez tipikus esete annak, hogy a halogatott reménység beteggé teszi a szívet. Amikor olyan elvárásod van, olyan reménységed van, ami nem realitás, akkor előbb-utóbb szembe jön veled a valóság. Előbb-utóbb szembe jön veled az, hogy ez így ebben a formában, ahogy te hitted, nem igaz és lesz valaki, aki kigúnyol, aki hazugságot mond rólad.

De egy tanítvány azt mondja, amit Jézus is mondott: szilárdan állok az Atya akaratában és még így is bőven megéri és nem adom fel! Arról nem is beszélve, hogy a sátán is megpróbál majd meggyőzni időnként arról, hogy, ahogy bánnak veled az emberek, az a te hibád. Nem jól csináltad a dolgodat, hibáztál, tévedtél. Elárulom neked a nagy titkot, fogsz hibázni és fogsz tévedni. Lesznek dolgok, amik a te hibáid lesznek. Nagy titkot árultam el? Nem! Jézus ezt tudta előre, mégis elhívott minket, mégis felkent minket, mégis szeret minket. A tanítvány azon dolgozik, hogy megismerje és meglássa azt, hogy ha Jézust követi, akkor, ha elutasítják, a hiba nem benne van, hanem abban, aki elutasítja. Nem Jézusban volt a hiba, hogy Őt üldözték, gyűlölték és megvetették, hanem az elutasítóban volt a hiba. Ez nem jogosít fel arra, hogy bármit tegyünk és mindig a másik a hibás, nem erről beszélek, hanem arról, hogy ha kiállsz az igazság mellett és valaki ezt nem fogadja el, vagy ellenáll ennek, az bizony, nem azt mondom, hogy nem a te problémád, de nem a te felelősséged. Nem neked kell ezért számot adnod A János evangélium 15,20 azt mondja:

János 15,20.

20. Emlékezzetek meg ama beszédekről, amelyeket én mondtam néktek: Nem nagyobb a szolga az ő uránál. Ha engem üldöztek, titeket is üldöznek majd; ha az én beszédemet megtartották, a tiéteket is megtartják majd.

Halleluja! Szeretnénk csak a második felét nézni, hogy csak az legyen az igazság. És az igazság! Mert itt vagytok, hallgattok engem, hallgatjuk egymást, figyelünk egymásra, elismerjük és szeretjük egymást. Vannak, akik nem így viszonyulnak hozzád, de tudd meg, hogy szeretve vagy Istentől. Szeretve vagy! Azt mondja Isten rólad, hogy te vagy az én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm. A hibáiddal együtt, vagy annak ellenére szeret téged. Ő azon dolgozik, amin neked is és nekem is dolgozni kell, hogy egyre inkább elváltozzunk az Ő hasonlatosságára. Az érzelmeinkben, az akaratunkban, a hozzáállásunkban, stb. Egy tanítvány élete arról szól, hogy mindenben tanulja és utánozza a mesterét. Mindenben! Meg kell tanulnunk elszenvedni tehát az elutasítást is, ez része az elkötelezett keresztény életnek.

Jó lenne, ha nem kellene ilyen tanításokat, ilyen prédikációkat mondanom és valamilyen boldogabb és szebb üzenettel is kiállhattam volna ma – gondolod. De nem rossz dolog, ha hallasz erről. Mert ha hallasz erről és felkészíted magad, az megvéd téged. Megvéd a csalódástól, a keserűségtől, megvéd attól, hogy az a pofon, amit kapsz, az nagyon fájjon. Megvéd téged attól, hogy visszaüssél. Megvéd téged attól, hogy begorombuljál és indulatból azt gondold, hogy azzal az emberrel van a probléma.

Tehát ez része a keresztény elkötelezett életünknek. Persze a tanítványság nem csupán a szenvedésről szól, nem csupán az elutasításról, a lemondásokról szól. Nem arról szól, hogy nekünk most aztán mindenkivel problémánk lesz és mindenki csak köpködni fog ránk, de ez is része. Benne van a csomagban, ahogy szoktuk mondani. A csomag része. A Máté evangélium 4. fejezetének a 18–19. verseit olvasom. Itt Péter és András elhívásáról szól. Figyelj, azt mondja itt:

Máté 4,18–19.

18. Mikor pedig a galileai tenger mellett járt Jézus, látta két testvért, Simont, akit Péternek neveznek, és Andrást, az ő testvérét, amint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok voltak.

19. És monda nékik: Kövessetek engem, és én emberek halászaivá teszlek benneteket.

Ez Péter és András személyes elhívása, de ez a mi személyes elhívásunk is. Az, hogy Isten minket emberhalásszá akar tenni. Emberhalásszá nem csak azok az emberek válhatnak, akik egy pulpitus mögött emberek felé nyilvánosan szolgálnak, vagy prédikálnak. Itt maga Jézus is gyakorlatilag ezt tette, a nagy embertömegeből kihalászta, kifogta saját magának Pétert és Andrást. Azt mondta, hogy amit én most csináltam, ez lesz a ti feladatotok is, hogy sok emberből, sok hívő közül, sok világban lévő ember közül Isten számára halásszatok, fogjatok ki embereket. Úgy gondolom, hogy van ennek egy olyan értelme, hogy a világból kihalásszuk Krisztusnak és van egy olyan értelme is talán – de nem akarom ebbe belemagyarázni –, hogy a hívők közül kihalásszuk az igazi tanítványokat. Megtaláljuk azokat az embereket, akik képesek tanítvánnyá válni és képesek arra, hogy másokat tanítvánnyá tegyenek.

A tanítványság nem öncélú, tehát nem arról szól, hogy én meg vagyok mentve, én meg vagyok váltva, nekem örök életem van, nekem üdvösségem van, nekem gyógyulásom van, nekem segítségem van Istentől. Hú, de nagyon áldott vagyok, hú, de jó nekem, nekem, nekem! Hanem arról szól, hogy van valaki, vagy vannak valakik, akik felé nekem valamit adnom, tennem, szolgálnom kell. Ez a „kell” – természetesen – idézőjelben van, de akkor is ott van ez az elhívás, hogy emberhalásszá teszlek benneteket. Nem öncélú a tanítványság. A tanítványság igazából arról is szól ez mellett, hogy tanulunk Jézustól és tanulunk Jézusról. Mondhatni azt, hogy a tanítvány tananyaga megegyezik a tanítómesterével. Tehát Jézus a Mester, aki tanít, de Ő a tananyag is egyben. Így kettő az egyben. Olyan jó nekünk ez, nem? Mert nem kell messzire mennünk a tananyagért, mert a Mester maga a tananyag. Az Ő életét tanulmányozva, az Ő jellemét, az Ő szolgálatát, az Ő viselkedését, az Ő hozzám való jóságát eltanulhatom és olyanná válhatok, mint Ő, ha közel vagyok Őhöz, ha figyelem Őt, ha hallgatom Őrá, ha kapcsolatban vagyok vele.

János 13,13.

13. Ti engem így hívtok: Mester, és Uram. És jól mondjátok, mert az vagyok.

Egy átlagos hívőnek nem okoz gondot ezt mondani Jézusnak, hogy Uram. Jézus azt mondta itt, hogy ti így hívtok engem, hogy Mester és Uram és jól mondjátok, mert az vagyok. Jézusnak nem

volt alacsony önbecsülése, hogy ó, én nem, ne nevezzen engem olyan nagynak, ne nevezzen engem Mesternek! Én alázatos vagyok, én szelíd kis kukacka vagyok, én emberré lettem, ne nevezzen engem nagynak! Azt mondta, hogy igen, Mester vagyok és Úr vagyok. Nem akárki vagyok. Mondta ezt úgy, hogy teljes alázatban volt. Manapság sem nehéz embereket találni, akik ki tudják és ki merik jelenteni Jézusról, hogy Ő az én Uram, Ő az én Mesterem, de amikor jön egy probléma, jön egy nehézség, jön egy választási lehetőség, amikor dönteni kell emellett, hogy azt teszem, amit Jézus mond, vagy azt teszem, amit én akarok, akkor többen követik a saját gondolataikat, a saját érzelmeiket, a saját álmaikat, mint Őt magát.

Tehát Úrnak vallani Őt egy dolog, követni Őt és azt tenni, amit Ő mond, az egy másik dolog. A kényelmes és kisebb ellenállás irányába mutató dolgok nagyon sok hívő számára a realitás és a valóság. Mert a tanítvány tényleg törekszik arra, hogy életének minden egyes részét átítassa a mentális részen, az érzelmi részen, az akaratlagos részen, minden szinten, hogy olyanná váljon, mint Ő. Tehát azt akarom, amit Ő, úgy akarok érezni, mint Ő. Úgy akarok gondolkodni, mint Ő. Úgy akarok viselkedni, mint Ő. Úgy akarok kiállni az igazság mellett, mint Ő. Miért? Mert olyanná akarok válni, mint Ő. Onnan belülről ezt én képes vagyok megtenni, hogy olyanná váljak, mint Ő. Ez a tanítvány központi gondolkodásmódja. A Lukács evangélium 6. fejezetére lapozzatok, a 46. versről olvasom az Igét.

Lukács 6,46–49.

46. Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! Ha nem teszitek, amiket mondom?

47. Valaki énhozzám jön és hallgatja az én beszédemet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló.

48. Hasonló valamely házepítő emberhez, aki leásott és mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentumot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklára épült.

49. Aki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, aki csak a földön építette házát fundamentum nélkül: amelybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

Mindenki ismeri ezt a példabeszédet, ezt a hasonlatot, amit itt Jézus gyönyörűen elmond. A két ember, a bolond és a bölcs megegyezik valamiben, mindkettő hallja azt, amit Jézus mond. Mind a kettő! Mi a különbség akkor? Mi az, ami bolonddá teszi a bolondot és bölccsé a bölcset? Az, hogy a bölcs meg is cselekszi azt, amit hallott. A bolond pedig nem cselekszi meg azt, amit hallott. Ne legyünk bolondok, legyünk olyan tanítványok, akik bölcsök! Akik hallják a vasárnapi tanítást, akik hallják a hétköznapi saját bibliaolvasásuk közben az Istentől jövő kijelentést, de cselekszenek is az alapján és olyan döntéseket hoznak és azt teszik, ami felkészíti őket, amikor majd jön az árvíz.

Mert jön az árvíz? Ó, nem, én hiszek abban, hogy nem lesznek problémáim! Testvér, Jézus nem ezt mondja itt az Igében, ebben a hasonlatban. Azt mondja, hogy jött az árvíz. A Jánosban szintén le van írva ez a történet, ott egy kicsit bővebben, hogy mind a kettőre, a bolondra is, a bölcsre is jön az árvíz, jön a vihar, jön a megpróbáltatás, jön a nehézség. Ebben a világban élünk és ez egy gonosz világ. Jön, és a bölcs, aki cselekszik, szilárdan meg tud állni. A bolondot pedig elfújja a szél, meg a habok, a hullámok elsodorják. Mert nem szilárd alapokon áll.

Tudod, nagyon sok hívőt elsodort ez az ár, mert nem váltak tanítvánnyá. Mert nem kerültek bele az Igébe és az Ige nem került beléjük. Azért is van erről szó, hogy közöttünk ne legyen ilyen több. Kerülj bele az Igébe, szánd oda magad arra, hogy az Igét hallgatód és nem csak hogy hallgatód, hanem cselekszed is, hogy megalapozd a szíved, hogy felkészült legyél mindenre, bármi jön! Felkészült legyél, mert jönnek majd kísértések, jönnek majd próbák. Nem Istentől feltétlenül, Ő tudja nagyon jól, hogy mi van a szívedben, de a sátán nem tudja, hogy mi van a szívedben. Elárulom, hogy még azt sem tudja, hogy min gondolkozol. De jön majd és megkísért és jön majd és le fogja tesztelni azt, hogy miben van a hited. Ahogy viselkedsz, ahogy reagálsz, amit teszel, az el fogja árulni azt, hogy te miben hiszel. Ami kijön a szádon a nehézség esetén. Amikor jön a hurrikán, amikor jön a

felhő a sok esővel, amikor jön az árvíz, ami kijön a szádon, ahogy viselkedsz, az meg fogja mutatni, hogy hát jöhet, szilárdan állok, majd elmegy, vagy pedig megijedsz és elsodor téged az ár.

Ez rengeteg dolog lehet. Sokféle módon megnyilvánulhat. Egy betegségtünettel, egy nagy gázszámlával, egy hazug szomszédal, egy kedves gyülekezeti testvérrel, aki bal lábbal kelt fe, és nem adott két pusztit, amikor bejöttél az alkalom előtt és csúnyán néz rád, vagy bármi. Odaült valaki a helyedre? Húha! Vagy dicsőítés közben megzavart valaki, miközben te imádtad az Urat. Nem feltétlenül ellened irányult, de meg kell tanulnod ezeket kezelni. Mert egyébként sokszor mi magunk vagyunk azok, akik megbántunk másokat úgy, hogy nem is tudunk róla. Nem tudatos ez a részünkről.

A Jézus iránti odaadásunk, illetve a Jézus iránti odaadásunk hiánya nagyon könnyen lemérhető a fontossági sorrendjeinkből. A prioritásokból, hogy szép szót használjak. Mi az értékrend előtted? Mi a fontos? Ezzel tökéletesen lemérhető az, hogy mennyire adtad oda magad Jézusnak, hogy mi a legfontosabb. A fontossági sorrend első három állomását el tudom mondani az életedre. Az első Jézus, a második a család, a harmadik a szolgálat. Minden egyéb más utána jön. A második és a harmadik néha váltakozik, vagy átfedésben van, de az alapfelállítás, hogy első az Úr Jézus és nem a szolgálat! Ámen! A második a család, utána jön a szolgálat. Ha az ember ezt összekeveri, vagy eltéveszti, akkor gyakorlatilag engedetlené válik annak a prioritásnak, annak a fontossági sorrendnek, amit a Biblia tanít. Nem akarunk látni családokat tönkremenni a szolgálat miatt!

A világban az emberek, ahogy mondtam már az előbb, nagyon sokszor követik a saját álmaikat, a saját vágyaikat és e köré építik az egész életüket, hogy ők mit akarnak, mit akarnak elérni, milyen vállalkozást szeretnének, milyen célokat tűznek ki, milyen anyagi lehetőséget akarnak maguknak. A hívők többsége ugyanezt teszi, miközben Jézus ennek az életnek a része valahol. Tehát elől van a vállalkozásom, a feleségem, a gyerekeim, sok mindenem, aztán ott van valahol Jézus a sorban. Vasárnap délelőttönként előrehozom azzal, hogy eljövök, de itt sem mindig Ő az első, mert az első az, hogy a töltött káposzta receptjét kicserélem a szomszédommal dicsőítés közben és arról beszélgetek. Most rosszabb példa nem jutott eszembe, ne haragudjatok. Egyébként a receptet majd kérem én is, jó?

Komolyra fordítva, a tanítvány gondolkodásának középpontjában Jézus van. Az Ő igényei, az Ő vágyai, az Ő dolgai. A maga helyén ez mind rendben van, hogy az ember szereti a családját, szereti a vállalkozását akár, amiben jól érzi magát és boldog benne. Ezek természetesen jó dolgok, de ha nem Jézus van a középpontban, akkor valaki más van ott. Évezredekig azt hitte az emberiség túlnyomó része, hogy a Föld körül forog minden csillag, minden bolygó, a Nap is. Hányan tudjátok ezt így, hogy a Föld körül forog a Nap? Nem mersz jelentkezni. Pedig nem a Föld körül forog minden, hanem mi forgunk a Nap körül. Tehát a mi naprendszerünkben a Nap van a középpontban és akörül forognak a bolygók. Ez egy nagyon jó példa arra, hogy úgy éli az ember az életét, hogy én vagyok a valaki, az én és minden körülöttem forogjon, még Jézus is. Az én igényeim, az én imádságaim, az én elvárásaim, az én szolgálatom, amit én csinálok. Az én pénzem, az én házam, az én munkám, az én kertem, az én kutyám, az én macskám stb.

De ez nem így van a teremtett világban sem, hanem a bolygók keringenek a Nap körül. Most ezt a példát hadd hozzam, tudom, hogy sántít egy kicsit, de ha a Nap az Isten és nem napistent imádkunk, hanem csak így van a középpontban, akkor mi forgunk körülötte és nem pedig fordítva. Neki természetesen mi vagyunk a középpontban, Ő mikörülöttünk forog, de a mi nézőpontunkból nézve, mi forgunk Őkörülötte. Sokan ezt időnként eltévesztik, vagy szem elől tévesztik és használni akarják Istent, használni akarják Jézust, használni akarják az Ő nevét a saját céljaikra, de a szolgálatod, amit végzel, a munka, amit végzel Őbenne, az nem a tiéd, hanem az az Ővé, amit Ő végez rajtad keresztül. Tudod, milyen nagyon nagy különbség van? Az a szolgálat, amit végzünk a gyülekezetben, a közösségben, vagy bárhol, bármiben, az az Ő szolgálata. Amiben te partnere vagy az Ő szolgálatának. Nem a te sajátod, nem te választottad ezt magadnak, nem te készítetted fel magad, hogy én ezt akarom csinálni, hanem ez az Ő terve, Ő talált meg minket. Azaz, a döntéseinkben, a terveinkben, a céljainkban, az álmainkban, a vágyainkban Őt kell keresni. A tanítvány az akaratát alávetésben tartja, térdet hajt és hűséget esküszik.

Van egy szép hagyománya annak, hogy hogyan szokták a legények megkérni a lány kezét, hogy letérdeljenek előtte és mutatják a gyűrűt. Én nem így kértem meg a feleségem, nem azért mondom. Elmondhatom, hogy kértelek meg? Én egy hőlégballonban kértem meg a feleségem, Adrienn kezét. Nem azért, hogy ha nemet mond, akkor ki tudjam dobni, ez nem volt opció.

Amikor az ember térdet hajt, akkor elismeri a másikat, hogy fölötte áll. A tanítvány valahogy így van Isten előtt, hogy térdet hajt, és hűséget esküszik. Ez a hűség egy életre szól. Alárendeli magát a Mesterének, alárendeli saját akaratát. A tanítvány tudja, hogy drága áron vétetett meg, tudja az identitását, tudja azt, hogy az élete most már nem öhozzá tartozik, hanem az Istené. Nem tudom, hogy fogalmazhatok-e így, de Isten tulajdonává válunk. Ő fizetett értünk, Ő megvásárolt bennünket. Magának vásárolt meg bennünket. Igen értékesek vagyunk a számára és Őhozzá tartozunk. A tanítvány odaadja és odaszánja az életét. Valóban, a tanítvány élete Jézus körül forog. A tanítvány a világ szemében egy fanatikus, radikális, eszement bolond. Miért csinálja ezt egy tanítvány, hogy olyan valakiben hisz, akit nem lát? A Róma 14-re, ha lapoztok gyorsan, a 7–8. versek nagyon szépen elmondják ezt. Pál apostol gyönyörű szavai:

Róma 14,7–9.

7. Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának:

8. Mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg. Azért akár éljünk, akár haljunk, az Úréi vagyunk.

9. Mert azért halt meg és támadott fel és elevenedett meg Krisztus, hogy mind holtakon, mind élőkön uralkodjék.

Halleluja! Ha mi fejlődünk, mi növekedünk, mint gyülekezet, létszámban, erőben, mindenféle jó dologban és intézményesülünk és még előrébb megyünk, de nem így éljük az életünket, nem ez valósul meg közöttünk, akkor egy leszünk a sok vallásos gyülekezet közül a sorban valahol. Úgyhogy én nagyon az ellen vagyok, hogy egy vallásos közösség legyünk a sok között. Egyediek vagyunk! Nem azt mondom, hogy különlegesek és mások fölött valók. Nem! Hanem olyan közösség a látás és a cél, ahol a jelenlevők tanítványok, akik akarnak tanulni, hajlandóak és készek arra, hogy változzanak, mert tudják, hogy nem érkeztek még meg.

Az a helyzet, hogy mindenki hallott már a szélsőséges iszlamistákról, akik radikalizálják az embereket, a gyerekeket. Kiskortól kezdve a gyűlölettel, a hazugsággal, a gonosszággal beleerőszakolják őket abba, kimosva az agyukat, hogy olyan dolgokat tegyenek, ami nem csak a keresztény értékrend szerint, hanem egyébként a világban, a társadalomban jelenlevő bármilyen emberi értékrend szerint gonosság és hazugság. Rátudják venni az embereket erre. Jézus minket rá akar venni valamire? Határozottan igen! Hasonló radikális, fundamentális odaszánásunk legyen arra, hogy Őneki szánjuk oda magunkat, aki a Szeretet. Radikálisan szánjuk oda magunkat a szeretetre. Erre hív a tanítványság, ezt kéri, ezt követeli meg tőlünk a tanítványság. A tanítvány tudja, hogy a feltételeket nem ő szabja. Tudja, hogy őt Jézus megtalálta és élni akar a lehetőséggel. Kész akár az életét is odaadni a Mesteréért. A korai tanítványok túlnyomó többsége mártírhalált halt azért, mert annyira odaadták magukat. Ne gondoljuk azt, hogy nekünk mártírhalált kell halni, de ha kellene, akkor vajon mi van bennünk? Vallásoskodunk, vagy komolyan gondoljuk a hitünket, hogy odaadtuk magunkat? Mert Pál apostol nem úgy ír itt, hogy majd a 21. században lesznek vallásos közösségek és majd lájtosan ellébecoltok valahogy. Ha élünk, akkor az Úrnak élünk, ha halunk, akkor az Úrnak halunk meg. Nem változott meg az Ige! A súlya, a jelentése, a tartalma, az ereje nem változott meg. Úgyhogy ugyanez! Utolsó igevers, a Galata 2,20.

Galata 2,20.

20. Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem él bennem a Krisztus; amely életet pedig most testben élek, azt Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és Önmagát adta értem.

Amen! Ezzel zárom. Köszönöm szépen, hogy ezt elmondhattam ma nektek.

Ha valaki radikalizmussal vádol ezek után, akkor vállalom. A Biblia alapján radikális szeretet, radikális odaszánás, radikális elkötelezettség Krisztusban, Őbenne, Őérte, Őáltala, az Ő erejével. Dicsőség Neki ezért! Ő az, aki ebben segít nekünk! Velünk marad!

*A függőleges vonallal jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.

ELÉRHETŐSÉGEINK

Postacím: 1203 Budapest, Török Flóris u. 70.

Titkárság: +36 (70) 428-4144

E-mail: titkarsag.ksze@gmail.com (Kántor Ibolya)

Honlap: www.ksze.org

Könyvrendelés a titkárság elérhetőségein.

Újság szerkesztőség: oromhirado@gmail.com